

***ἀμαῖσκιστος** ἐπίθ. ἀμαῖσκιστους Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μαῖσκιστός < μαῖ-
σκῶ κατὰ τὰ παράγωγα τῶν εἰς -ίζω ρημάτων.

Ὁ μὴ μασηθεὶς, ἀμάσητος.

ἀμακέλλιστος ἐπίθ. Πόντ. ἀμακέλλιστος Πόντ.
(Κοτύωρ. Σάντ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μακέλλιστός < μα-
κέλλίζω.

Ὁ μὴ σκαφεὶς διὰ μακέλλης ἐνθ' ἄν. : Κεπὶν ἀμακέλ-
λιγον (κεπὶν = κήπος) Κοτύωρ. Χαλδ.

ἀμάκκα ἐπίρρ. σύνηθ. ἀμάκ-κα Κύπρ. ἀβάκκα
Ἡπ. (Ἰωάνν.)

Ἐκ τῆς Ἱταλ. φρ. *a massa*. Διὰ τὸ ἀβάκκα πβ.
ΦΚουκουλ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 317.

1) Δωρεάν, ἀμισθὶ σύνηθ. : Καπνίζει - πίνει - τρώγει
ἀμάκκα πολλαχ. Τὸν ταῖζω ἀμάκκα Κρήτ. Δουλεύω ἀμάκκα
Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.) Μοῦ πῆρε ἀμάκκα τὰ ὀβολά μου (ἔλαβε
τὰ χρήματά μου χωρὶς νὰ ἐργασθῇ) αὐτόθ. Τὸν εἶχε ἀμάκκα
καὶ τοῦ δούλευε Σῦρ. (Ἐρμούπ.) || Παροιμ. φρ. Ἀμάκκα
ξιδ' γλυκὸ σὰ μέλ' (τὸ δωρεάν λαμβανόμενον εἶναι εὐχάρι-
στον ἔστω καὶ ἂν εἶναι εὐτελές) Στερελλ. (Ἀκαρναν.)
Δανεικὰ καὶ ἀβάκκα (ἐπὶ τῶν μὴ ἀποδιδόντων τὰ ὀφειλό-
μενα. Συνών. φρ. δανεικὰ καὶ ἀγύριστα, δανεικὰ
καὶ ἀγύρευτα) Ἰωάνν. 2) Ὡς οὖς. ἀμάκκα ἢ, κέρδος
ἄνευ ἐργασίας ἢ σφετερισμὸς πράγματος ἀνήκοντος εἰς
ἄλλον σύνηθ. : Ὁ δεῖνα εἶναι τῆς ἀμάκκας ἢ εἶναι πολὺ τῆς
ἀμάκκας. Κυνηγάει τὴν ἀμάκκα. Βρίσκω ἀμάκκα. Πέφτω
'ς τὴν ἀμάκκα. Μαθαίνω 'ς τὴν ἀμάκκα. Τρώει τῆς ἀμάκκας
πολλαχ. || Φρ. Εἶναι παιδί τῆς ἀμάκκας (ἐπιδιώκει τὴν
ἀμάκκαν) Κέρκ. || Παροιμ. φρ.

Τῆς ἀμμάκας τὸ τοιγάρο | γίνεται πολὺ μεγάλο

(ἐπὶ τοῦ λαμβάνοντος ἀφειδῶς ἐκ τοῦ προσφερομένου ξέ-
νου πράγματος καθὼς ὁ εἰς ὃν προσφέρει τις τὸν καπνὸν
τοῦ ἵνα κάμῃ σιγάρον κατασκευάζει αὐτὸ ὅσον δύναται
παχύτερον) Πελοπν. (Λάστ.) || Μεταφ. ἐπὶ τοῦ ἀγαπῶντος
τὴν ἀμάκκαν ἢ ζῶντος διὰ τῆς ἀμάκκας Ζάκ. Θεσσ. (Ζαγορ.)
Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ. ἀ. : Εἶναι μὲν ἀμάκκα! Ἐρμούπ. Πβ.
ἀμακκαδῶρος, ἀμακκατζῆς. β) Κλοπὴ Ἀθῆν.
Πελοπν. (Μεγαλόπ.) — Λεξ. Ἡπίτ. γ) Ἀρπαγὴ Πελοπν.
(Μεγαλόπ.)

Πβ. ἀβάν-τα.

ἀμακκαδωρία ἢ, Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀμακκαδῶρος.

1) Ἡ δι' ὀχληρῶν αἰτήσεων ἢ διὰ δόλου ἀπόκτησις
πράγματός τινος. 2) Κλοπὴ : Φρ. Δουλεύει ἀμακκαδω-
ρία (γίνεται κλοπὴ).

ἀμακκαδῶρος ὁ, Ἀθῆν. Ζάκ. Κέρκ. Πελοπν. (Κα-
λάβρυτ.) κ. ἀ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. (λ. ἀμακαδόρος)
Ἐλευθερουδ. (λ. ἀμακαδόρος).

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀμάκκα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-δῶρος.

1) Ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀμάκκαν, ὁ ἐπιζητῶν συνήθως δι'
ἐνοχλητικῶν αἰτήσεων τὴν ἀπόκτησιν πράγματός τινος
δωρεάν χωρὶς νὰ ἐργασθῇ ἢ ὁ δολίως λαμβάνων τι παρ'
ἄλλων καὶ μὴ ἀποδίδων αὐτὸ Ἀθῆν. Ζάκ. Κέρκ. Πελοπν.

(Καλάβρυτ.) κ. ἀ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. : Σοῦ
εἶναι ἓνας ἀμακκαδῶρος πρώτης τάξεως! Ἀθῆν. Συνών.
ἀβαν-ταδῶρος, ἀμακκατζῆς 1, τζαμπατζῆς.

2) Κλέπτης Ἀθῆν. Συνών. ἀμακκατζῆς 2.

ἀμακκατζῆς ὁ, Ἀθῆν. Ἡπ. Θεσσ. (Ζαγορ.) Κρήτ.
Σῦρ. κ. ἀ. — Λεξ. Ἡπίτ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀμάκκα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-τζῆς.

1) Ἀμακκαδῶρος 1, ὁ ἰδ., Ἀθῆν. Ἡπ. Θεσσ. (Ζα-
γορ.) Σῦρ. κ. ἀ. — Λεξ. Ἐλευθερουδ. : Μωρέ, σοῦ εἶναι ἓνας
ἀμακκατζῆς! Ἀθῆν. Ἰγὼ σὺν ἰσένα ἀμακκατζῆς δὲν εἰμι!
Ζαγορ. 2) Ἀμακκαδῶρος 2, ὁ ἰδ., Λεξ. Ἡπίτ.

ἀμακκεύω ἀμάρτ. ἀμακκεύου Θεσσ. (Ζαγορ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀμάκκα.

Σφετερίζομαι πράγμα ἀνήκον εἰς ἄλλον : Αὐτὸς ἢ -γ-
ἄθριπους εἶναι μὲν ἀμάκκα, δὲ δ' αὖ, μόν' βλέπ' πῶς νὰ
ἀμακκέψ' τοὺν ἕναν καὶ τοὺν ἄλλον! Πβ. ἀμακκῶνω.

ἀμακκινάριστος ἐπίθ. Πελοπν. (Κορινθ. κ. ἀ.) — Λεξ.
Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μακκινάριστός
< μακκινάρω κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παράγωγα.

Ὁ μὴ ἀπαλλαγεὶς τῶν ξένων οὐσιῶν διὰ τῆς μηχανῆς,
ἣτις καλεῖται μάκκινα, ἐπὶ σταφίδος ἐνθ' ἄν. : Ἀμακ-
κινάριστη σταφίδα Κορινθ.

ἀμακκῶνω Ἀθῆν. Πελοπν. (Μεγαλόπ.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀμάκκα.

1) Λαμβάνω τι ἄνευ καταβολῆς τοῦ ἀντιτίμου Ἀθῆν.
κ. ἀ. 2) Κλέπτω Ἀθῆν. 3) Ἀρπάζω Πελοπν. (Με-
γαλόπ.)

Πβ. ἀμακκεύω.

ἀμάκ-κωτος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μακ-κωτός < μακ-
κῶνω.

1) Ὁ μὴ συμπίεσθεις, ὁ μὴ προστριβεὶς, ἐπὶ ἐνδύματος:
Ροῦχα ἀμάκ-κωτα. Συνών. ἀμάπ-πωτος, ἀτσαλάκω-
τος. 2) Ἀθικτος, ἄγνός, ἐπὶ γυναικός : Γεναῖκα ἀμάκ-
κωτη τῶαί νοικοκυρεμένη. Συνών. ἄγγιαχτος 3, ἄγγι-
χτος 3.

ἀμάκρετος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μακρετός < μακ-
κρένω.

Ὁ μὴ γενόμενος μακρός, ὁ μὴ ἀναπτυχθεὶς κατὰ τὸ
ἀνάστημα : Ἀμάκρετος ἐπέμ' νεν (ἀπέμεινε).

ἀμαλαγάδα ἢ, Ἀμοργ. Κρήτ. κ. ἀ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀμάλαγος, δι' ὃ ἰδ. ἀμάλαχτος, καὶ
τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ
2,109. Ὁ G Meyer, Neugr. Stud. 4,9 θεωρεῖ τὴν λ. Ρω-
μανικὴν.

1) Νομὴ ἀνέπαφος ὡς μὴ εἰσελθόντων ζώων καὶ δὴ
βρίθουσα χόρτου Ἀμοργ. Κρήτ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. : Εὐρὴ-
καμενε μὲν ἀμαλαγάδα καὶ ἐπιάσαμενε δέκα λαγούς Κρήτ.

2) Εὐκαιρία κατάλληλος ἄγν. τόπ. : Ἠλθαν ἀξαφνα
καὶ ἤσαν ἀμαλαγάδα.

Πβ. ἀμαλαγῆα.

